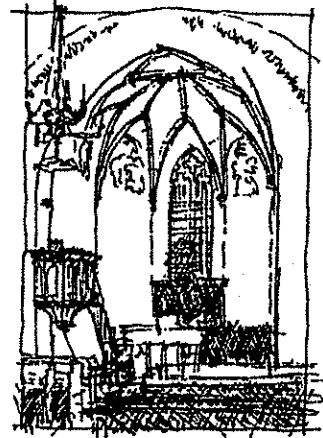

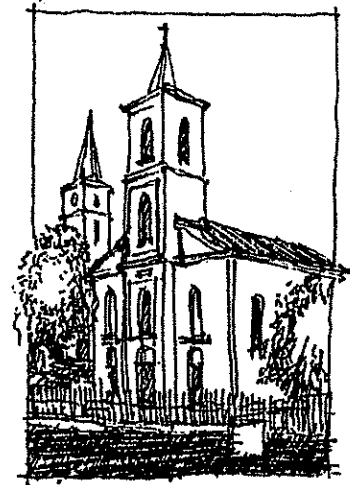
ZPRAVODAJ

SDRUŽENÍ SBORŮ

TELČ

VELKÁ LHOTA
u Dačic

PODZIM 2006 - č.20

Tu přistoupil pokušitel a řekl mu: „Jsi-li Syn Boží, řekni, ať z těchto kamenů jsou chleby.“ On (Ježíš) však odpověděl: „Je psáno: „ Ne jenom chlebem bude člověk živ, ale každým slovem, které vychází z Božích úst.““

Mt 4, 3-4

Milé sestry a milí bratři,

na začátku prvního ze známých Ježíšových pokušení na poušti se ozývá svůdná myšlenka pokušitele. Kéž by místo kamení v krajině, kde je jej opravdu hodně, byl chléb, který by nasýtil mnohé! Přání pokušitele zní lákavě a nemůžeme říci, že to je jen nějaká zlá nabídka. Ostatně právě touto dobou – na podzim – se obvykle radujeme z toho, že pole vydávají úrodu pro naši budoucnost a uvědomujeme si všichni s vděčností, jak moc je důležitá zemědělská práce na venkově. A někdy se při tom můžeme i ptát, jestli si té nesamozřejmé skutečnosti, že pole vydávají svou úrodu, vážíme. Vždyť dodnes existují oblasti, kde lidé nemají bohužel zajištěny základní podmínky k životu...

Úskalí pokušitelovy nabídky spočívá v tom, že snaha zajistit se po vnější stánce (jídlo, pití, odívání...) má naplnit náš život a učinit ho životem lidským. Zůstaneme-li soustředěni jen na „honbu za vnějšími statky“, na to, co si můžeme koupit, obstarat, bez čeho zaručeně nemůžeme být (jak nám velmi často a mnohdy vtíravě připomínají leckteré reklamy), pak zbývá bezduchost a prázdnota života. Lidský život má mít hlubší rozměr včetně hodnot, na kterých lze stavět. Jako křesťané věříme (někdy v tradičních církvích jen se „setrvačností“), že slovo Boží, pro které naši předkové byli ochotni mnohé v životě dát, je nezbytnou posilou pro naše rozhodování. V důvěře, že evangelium o Boží lásce v Ježíši Kristu je určující hodnotou, máme na tomto základu (byť s chybami a slabostí) život budovat. A to je i přání do našich řad do společenství obou sborů – telčského i velkolhoteckého do dalšího období.

Petr Melmuk
farář

Podzimní okénko (nejen) pro děti:

Rozluštěte správně větu (je obsažena v Bibli v tzv. první žalmové sbírce, tedy Žalmy 1 – 41):

Č P Ť G Ď K U C H Ň Š O P Č J M B, J P M Ě I Ď Ň C P P, U Ž Ď N C H
R R Ě A Z U Ě I B Y B H P U B U Ě I W E Ř M P Ř Ť

(abeceda: a-b-c-č-d-d'-e-ě-f-g-h-ch-i-j-k-l-m-n-ň-o-p-r-ř-s-š-t-t'-u-v-w-x-y-z-ž)

Pomůcka: Větu čtete tak, že Č na začátku čtete jako D a druhé písmeno P jako O, pak smysluplně pokračujte...)

Život v našem sdružení sborů od jara do 30. září 2006.

Úvodem je třeba připomenout, že letošní přehled (a celý Zpravodaj vůbec) je poněkud netypický. Neoslovuje členy sboru na počátku adventu jako jindy a události týkající se podzimu už shrnout nemůže. Důvod spočívá v tom, že k 30. září společný život našeho sdružení sborů končí. Jak již bylo zmíněno v jarním Zpravodaji, rozpojení obou sborů stávajícího sdružení poskytlo Velké Lhotě příležitost získat vlastního kazatele za příslušné finanční pomoci z celocírkevních zdrojů. Telčský sbor spolu se svým farářem je připraven s Boží pomocí i za ztížených ekonomických podmínek pokračovat ve svém dosavadním způsobu života. K rozpojení mělo ovšem původně dojít až 31. prosince 2006, velkolhoteckému sboru se však naskytla možnost získat vlastního kazatele JUDr. Pavla Klimeše již od 1. října t.r. Telčský sbor i farář ThDr. Petr Melmuk změnu termínu s pochopením přijali. V tomto posledním závěrečném Zpravodaji naleznou tedy informace o bohoslužbách o vánocích a na přelomu roku pouze členové telčského sboru (pro shromáždění v Telči, Dačicích a Slavonicích); členové velkolhoteckého sboru včetně valtínovska budou o programu zpraveni dle vyjádření velkolhoteckého staršovstva na základě jeho dohovoru s novým kazatelem.

Po tomto úvodním vysvětlení lze už obvyklým způsobem připomenout vše, co jsme ještě naposled mohli v uplynulých měsících společně prožít. Výslovně upozorňujeme, že v této souvislosti nebudeme podrobně probírat velmi zdařilou koncertní sezónu Komorního sboru Velká Lhota, která proběhla dle programu uvedeného v jarním Zpravodaji. K přehledu akcí z minulého Zpravodaje je třeba jen doplnit Meditaci s varhanami v sobotu 19. srpna (mimořádně od 20 hod.), kdy varhany rozezněla místní varhanice, sbormistryně a spoluorganizátorka koncertní sezóny MG.A. Jitka Čudlá. Upozorňujeme při této příležitosti kromě internetových stránek (www.sweb.cz/JitPep) i na novou vývěsní skříň ve Velké Lhotě u horního kostela, která uvádí aktuální informace o akcích Komorního sboru.

Radostnou cestou za poznáváním krásy přírody i historie byl opět další z našich tradičních každoročních zájezdů, tentokrát do Podyjí na obou stranách česko-rakouské hranice 3. června. Byli jsme sice často pronásledováni deštěm, ale to náladě nijak neubralo. Těšilo nás, že jsme se opět setkali s bratřími a sestrami z jihlavského sboru, jejichž autobus se k nám připojil.

Poslední společné konfirmace našeho sdružení sborů jsme se zúčastnili v neděli 2. července ve Velké Lhotě. Bývalo zvykem, že konfirmace se zpravidla konala v kostele toho střediska, odkud byla většina konfirmandů, tedy v Telči, Velké Lhotě nebo Valtínově. V tomto roce byly dvě konfirmandky z Velké Lhoty, jedna z Telče. Rozhovor před staršovstvem, předcházející vlastní konfirmační slavnosti, proběhl jako obvykle v Dačicích.

Krátce nato, 6. července, jsme prožili velmi působivě zpřítomněný dopis M. Jana Husa z Kostnice a Zprávy o umučení M. Jana Husa od Petra z Mladoňovic. Slovo zaznívalo živě z kazatelny, hudební variace vycházející z dané tematiky mu odpovídaly z kruchty.

Bezprostředně nato, ve dnech 7.-14. července, se ve Velké Lhotě opět setkaly děti a mládež obou našich sborů a jejich přátelé. Různé soutěže (biblické, sportovní ap.) se prohnaly s příjemnou rekreací, ohroženou pouze nečekanými boufkami a přívalovým deštěm. I to však statečně zdolali také nejmladší účastníci ve věku 2 a 4 let, kteří se cítili bezpečně pod ochranou svých maminek.

Hned další týden se konalo ve Velké Lhotě, už tradičně, pracovní soustředění mladých historiků, a to v česko-německé spolupráci. Historická společnost Veritas (<http://veritas.evangelnet.cz>) má jednu samostatnou vývěsní skříňku u velkolhoteckého horního kostela, kde se zájemci mohou více dozvědět o jejich aktivitách.

Na přelomu července a srpna přijel na návštěvu s celou rodinou (manželka a tři děti) farář z Zollikofenu Beat Kunz. Snažil se navštívit všechny známé rodiny, s nimiž se setkával

Část zájezdu
sousedního evangelického
sboru z Gmündu v Rakousku
při prohlídce ve Velké Lhotě

Návštěva rodiny faráře
Beata Kunze z Zollikofenu,
setkání v Telči
srpen 2006

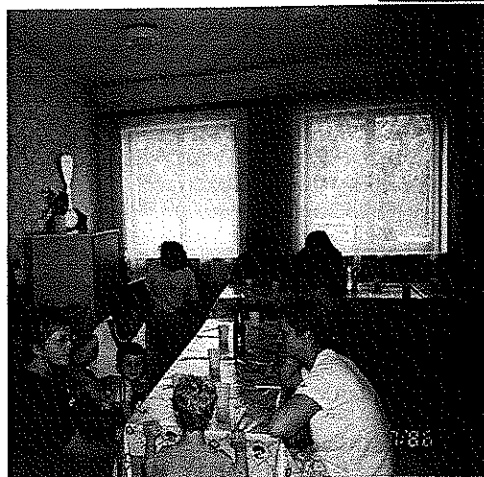
Poslední
společná konfirmace
sdružení sborů
ve Velké Lhotě

Netradiční pohled
na část shromáždění
u Studánky Páně
před zahájením
bohoslužeb

Setkání dětí a mládeže

Velká Lhota
červenec 2006

Komorní sbor
Velká Lhota
posloužil
zpěvem spirituálů
při Křesťanském
létě v Telči
v našem kostele
sv.Ducha.

ve Švýcarsku při našich cestách do partnerského sboru či při svých pobytech u nás. Bylo to bezprostřední a radostné shledání. Kunzovi odjížděli plni nadšení a spokojenosti, i když mohli být už ubytováni pouze v provizorních podmínkách v prvním patře horní fary. V té době se totiž už vědělo o datu nástupu nového kazatele JUDr. Pavla Klimeše ve Velké Lhotě (byl zvolen na mimořádném sborovém shromáždění v neděli 6.srpna) a bylo rozhodnuto začít co možná nejdříve s úpravou bytu pro něho. Po Kunzových byla proto rekreace umožněna už pouze jediné rodině, která odjela 19.srpna a přestavba se mohla rozvinout naplno.

Čtvrtou srpnovou neděli objížděl znovu autobus celý okruh obou našich sborů, aby umožnil zájemcům účastnit se setkání u Studánky Páně na Javořici. Počasí se vydařilo, kromě slabého deště v závěru shromáždění, který však způsobil předčasné zakončení bez závěrečné písně. Kázal a potom zajímavě hovořil o úloze a vlivu médií pracovník křesťanského vysílání v ČT far. Mgr. Michael Otřisal.

V týdnu 9.-16.9. září probíhal také ve Velké Lhotě (která je jedním z oficiálně uvedených míst trasy) Festival řemesel a vyznání (bližší vysvětlení bylo uvedeno v jarním Zpravodaji). V jeho rámci se konaly různé akce, kromě slavnostních bohoslužeb zejména vernisáž výstavy „Cesta Evropou s Konferencí evropských protestantských muzeí“ na dolní faře. Tato výstava seznámila zájemce s 16 místy v Evropě, kde se od r.1991 Konference konaly. Na její přípravě se podíleli členové hist. spol. Veritas a pomocníci z řad mladých historiků.

Konečně v sobotu 16. září se do V.Lhoty sjeli účastníci setkání všech generací Horáckého seniorátu ve třech autobusech a řadě osobních aut (účast téměř 200). Po zahájení v dolním kostele byl připraven zvláštní program pro děti, dospělí vyslechli přednášku Pavla Hoška Th.D. z Evangelické teologické fakulty UK na téma: Prává víra? Ta naše (aneb o toleranci), po níž následovala živá diskuse. V polední přestávce se vystřídaly tři skupiny strážníků v jídelně (tělocvičně) místní školy; občerstvení bylo během celého dne připraveno i na dolní faře. Řada hostů navštívila v této době i výstavu v horním kostele „Česká reformace v evropském kontextu“. Odpoledne se rozešli účastníci dle svého zájmu do různých „dílen“ (výtvarná, hudební, literární, sportovní, výstavní- Cesta Evropou s Konferencí evropských protestantských muzeí, promítací – video o velkolhotecku v souvislosti s r.2001,kdy se v Telči a V.Lhotě uskutečnila velká mezinárodní akce).

V rámci závěrečného odpoledního shromáždění v horním kostele se konala instalace nově zvolených členů či náhradníků seniorátního výboru Horáckého seniorátu. Instalovala synodní kurátorka MUDr. Mahulena Čejková, instalování byli faráři Mgr.Jan Keřkovský (náměstek.seniorky) a Mgr.Zdeněk Šorm (náhradník. SV), presbyter Vojtěch Zikmund (seniorátní kurátor). Po oficiálním závěru se účastníci rozjížděli kolem 16. hod.

Toto seniorátní setkání bylo tedy poslední společnou aktivitou sdružení sborů Telč-Velká Lhota u Dačic, podíleli se na něm bratři a sestry ze všech pěti středisek. Rozloučení se tak konalo symbolicky ve způsobu společné služby.

Děkuvzdání za úrodu s vysluhováním sv. Večeře Páně se koná v telčském sboru při bohoslužbách v neděli 1.října 2006 v obvyklou dobu (v DPS Dačice v neděli 8. října od 14 hod.), ve velkolhoteckém sboru se bude konat při bohoslužbách v neděli 15.října ve Velké Lhotě i Valtínově v obvyklou dobu.

V sobotu 28. října 2006 vzpomene ve 14 hod. v kostele sv.Ducha v Telči, že tato významná gotická přestavba původního románského kostela začleněného do opevněného sídla u strážní věže existuje už více než půl tisíciletí. Připravena je přednáška s možností dalších informací v diskusi a rovněž výstavka mapující jednotlivé etapy vývoje lokality i vlastní stavby. Zájemci jsou srdečně zváni!

Naši jubilanti (2.pololetí 2006):

Farní sbor ČCE Telč

60 let: Ferencová Miroslava (Dač-Bilkov)
Ferenc Vladimír (Dač- Bilkov)
Poláčková Božena (Telč)

65 let: Čeloudová Jaroslava (Telč)
David Richard (Dačice)

70 let: Rodová Růžena (Dačice)

75 let: Novák Jaroslav (Telč)
Semorádová Jaroslava (Dačice)

90 let: Antoňová Libuše (Liděřovice)

Farní sbor ČCE Velká Lhota

60 let: Čudlý Ladislav (Volfřov)
Jelínek Petr (V.Lhota)
Novák Václav (Sumrakov)
Šprinclová Dáňa (J.Hrad.-Radlice)

70 let: Tůmová Helena (Maršov)

80 let: Tvrzová Božena (Sumrakov)
Váňa Josef (Valtínov)

90 let: Štěrbová Milada (Radlice)

Omluva redakce: V minulém Zpravodaji nebyl omylem uveden jubilant Milan Kolman (60 let), dříve Radlice, nyní Dačice (FS Telč).

Církevní pohřby členů sborů v r. 2006 (do 30.9.):

Farní sbor ČCE Telč

Čochňar Jaroslav (H.Myslová) 82 let
Kadřabová Libuše,roz.Vybíralová
Dačice-Valt.) 72 let
Závodský Vlastimil (Třešť) 70 let

Farní sbor ČCE Velká Lhota

Dvořáková Libuše,roz.Koutná (Valt.-Kunžak) 91 let
Macků Josef (Šach), 74 let
Macků Miroslav (Šach),87 let
Michálková Libuše,roz.Snížková (Brandlín),85 let
Musilová Božena,roz. Tichánková (V.Lhota), 85 let
Tomíšková Božena, roz.Šimánková (Brandlín),81 let

Křty v r. 2006 (do 30.9.):

Farní sbor ČCE Telč

Čeloudová Anna (Telč)
Svoboda Milan (Telč)

Farní sbor ČCE V.Lhota

Semotán Ladislav (Valtínov)

Komorní sbor Velká Lhota srdečně zve na **Adventní koncert s Alfredem Strejčkem**, kde vystoupí také žesťový soubor ZUŠ Dačice. Koncert se koná v horním kostele Evangelického tolerančního areálu v sobotu 16. prosince od 19 hod.

Bohoslužby o vánočních svátcích a na přelomu roku.

Farní sbor ČCE Telč

Pátek 22.12 (bohoslužby s VP a dět. vánoční slavností).

DPS Dačice 14.00 hod.

Neděle 24.12. Štědrý den

Telč 8.30 hod. (sborový dům)

Boží hod vánoční 25. 12. (s vysluhováním sv. Večeře Páně):

Telč 8.30 hod. (kostel sv. Ducha)

Slavonice 13.30 hod.

(dětská vánoční slavnost ve Slavonicích bude již v neděli 17.12.)

(s vysluhováním sv. Večeře Páně a dětskou vánoční slavností)

Dačice 13.30 hod.

Druhý svátek vánoční 26. 12. (s dětskou vánoční slavností):

Telč 8.30 hod. (kostel sv. Ducha)

Neděle 31.12 (Silvestr).

Telč 8,30 hod. (sborový dům)

Nový rok 1. 1. 2007 (s vysluhováním sv. Večeře Páně):

Telč 8.30 hod. (sborový dům)

Dačice 13.30 hod.

Slavonice 13.30 hod.

Farní sbor ČCE Velká Lhota mívá pravidelná shromáždění jako obvykle, o průběhu svátečních bohoslužeb o vánočních a na přelomu roku budete včas informováni již přímo z Velké Lhoty.

Pravidelné bohoslužby v jednotlivých střediscích sdružení sborů:

Telč	8,30 hod. každou neděli, kostel / sborový dům
Dačice	13,30 hod. 1.a 3. neděli,sbor.místn.,Palackého nám.58
Slavonice	13,30 hod. 1.a 3. neděli,sbor.dům,Žižkova 221
Velká Lhota	9,00 hod. každou neděli,kostel / sbor.dům
Valtínov	11,00 hod. 1. a 3.neděli,kostel / sbor.dům
DPS Dačice	dle dohody (4x ročně s VP)

Vydává a rediguje:

Sdružení sborů ČCE Telč - Velká Lhota u Dačic pro svou potřebu

nám. Zachariáše z Hradce 21/I

588 56 Telč

Tel.: 567 243 888

email:telc@evangnet.cz.

Velká Lhota č. 37

380 01 Dačice

Tel.: 384 499 137

email:velka-lhota-u-dacic@evangnet.cz

Milí bratři a sestry velkolhoteckého sboru,

tentokrát píší především vám, s nimiž se oficiálně loučím. V telčském sboru zůstávám, dá-li Bůh, až do konce svých dnů a neloučím se tedy, ale protože jste tam mnozí s Velkou Lhotou a Valtínovem velice spjati a také život obou sborů se často prolínal, vkládám tento dopis do všech Zpravodajů; i vás může zajímat.

V poslední době jsem měla často příležitost uvědomit si, že patřím opravdu mezi pamětníky. Velkou Lhotu znám už z doby před více než půlstoletím, kdy např. měla na horní faře Valentova rodina kuchyň na místě dnešní kanceláře. To bylo ovšem ještě před naším oficiálním příchodem. K tomu došlo v r. 1963, před 43 lety. Rok předtím požádal br. farář Valenta mého manžela Jiřího (já jsem tehdy už neměla státní souhlas k výkonu duchovenského povolání, ztratila jsem jej na celých 29 let), aby se ujal Velké Lhoty, protože by rád odešel do důchodu. Nebylo to snadné rozhodnutí, členové sboru ve Stříbře nesli manželův odchod velmi bolestně. Krásné vztahy zůstaly – v letošním roce se to projevilo i při naší návštěvě ve Stříbře, kde se konalo vzpomínkové shromáždění k 50. výročí trvání sboru. Ve Velké Lhotě to nebylo vůbec jednoduché. Kromě vlastní kazatelské stanice Valtínova se staral farář jako administrátor i o telčský (tehdy ještě slavonický) sbor. Pamatuji dodnes, že jsme tehdy s manželem stáli nad Poldovkou, odkud lze vidět převážnou část území obou sborů, a nakonec se rozhodli tento úkol přijmout. Z té první doby vzpomínám na letní shromáždění v horním kostele a zimní v dolním (sborová místnost tehdy ještě neexistovala), na pohled z naší kuchyně (dnes pokojík za koupelnou), odkud malý Petr mával na nám tak milou sestru Lojkovou (Hřavovou), na manželovy cesty za dětmi a konfirmandy na kole či na lyžích. Také biblické hodiny se konaly nejen ve Velké Lhotě, ale také např. u Antoňů v Sumrakově, u Klorů a Šveců v Heřmančicích, u Nováků v Šachu a jinde. Já jsem jezdila ráno v 5 hodin přeplněným autobusem do KOH-I-NOORu v Dačicích, kde jsem pracovala jako zásobovací referentka. Bylo mnoho starostí, ale pěkné vzpomínky převažují. Ve Valtínově jsme zastihli ještě br. diakona Rudolfa Hromádka a jeho manželku, tehdy důchodce, vždy ochotné k službě sboru; spolu s nimi jsme na dávné fotografii s dalším manželským párem – přáteli z tehdejší NDR superintendentem Hermannem Freybem a jeho manželkou. H. Freybe prokazoval v životě mj. svou statečnost členstvím v protihitlerovské Vyznávající církvi.

Od počátku jsme se snažili o znovuobsazení administrovaného sboru. Státními úřady však nebyla schválena ani volba moje, ani potom sestry vikářky Aleny Balabánové ze Strmilova. Jako čerstvý absolvent bohoslovecké fakulty byl hned po základní vojenské službě konečně získán br. vikář Miloš Gregar. Nastoupil na sboru, jehož sídlo bylo přeneseno do Telče, ale který kromě kostela v Telči neměl na svém území žádný vlastní objekt, ani o něj nesměl žádat. Kancelář i byt duchovního tvořila tedy jedna malá místnost v podnájmu na předměstí Telče. Tam žil br. Gregar zakrátko i s manželkou a dítětem. Když se hlásilo další, stala se situace neudržitelnou. Manžel na Gregarovo přání a se souhlasem staršovstev

obou sborů si s ním vyměnil „bydliště“. Gregarova rodina se nastěhovala do velkolhotecké fary, postupně vybavené i ústředním topením – a my jsme zakoupili v Telči dům, kde spadl celotrámový strop a poškodil stavbu až do podloubí. S pomocí obětavých bratří a sester v Telči se začalo s pracnými opravami, bydleli jsme stísněni v jedné místnosti a připravovali především prostor pro sborovou práci. Zanedlouho jsme potom ideální polovinu domu prodali církvi a tak byl položen základ stability fungování telčského sboru. Obdobně byl v tomto období získán koupí i nynější menší sborový dům ve Slavonicích.

Velkolhotecký sbor stále administroval z Telče manžel, protože br. vikář Gregar studoval tehdy dálkově další vysokou školu a k farářské zkoušce se dostal až později. Po odchodu Gregarových do Huslenek se za nějakou dobu vrátil do Velké Lhoty jako pracující důchodce na půl úvazku znovu br. farář Valenta. Několik let tak sloužil, ovšem pouze ve Velké Lhotě, do Valtínova jezdil stále administrátor – manžel. Zdravotní situace se ve Valentově rodině postupně zhoršovala, zvláště když br. farář Valenta musel hodně pečovat o manželku, která vyžadovala veškerou péči. Vzpomínám např. jak jsem pro nějakou úřední návštěvu připravovala s br. farářem malé občerstvení v kuchyni; jeho manželka z vedlejšího pokoje pouze přihlížela, vstát jí už působilo obtíže. Nakonec Valentovi dožili v Jindřichově Hradci, kde získali domek a Jiří zůstal na obou sborech zase úplně sám.

To už se manželovi zvolna blížila šedesátka a přece vytrvale objížděl oba sbory. Dvakrát měsíčně to byly pravidelně neděle s bohoslužbami: 8,30 Telč, 9,45 V.Lhota, 11,00 Valtínov, 13,30 Slavonice, 15,00 Dačice; jindy to byla pouze tři střediska. K tomu samozřejmě patřila i další duchovneská práce na všech místech a také velmi často i nezbytná práce fyzická. Byla tu však tehdy řada ochotných bratří a sester, kteří vypomohli dle svých možností zejména s údržbou sborových objektů.

V té době, v r. 1986, se situace konečně mohla alespoň částečně změnit. Po nedávné mozkové příhodě, kdy jsem měla být prohlášena 100% invalidní, jsem se po zdařilé rehabilitaci jako poloviční invalida dočkala navrácení státního souhlasu a mohla jsem nastoupit jako farářka na půl úvazku v Telči. Manžel se stal farářem ve Velké Lhotě, administrace už nebylo třeba. Tak to trvalo do r.1990. Jiří dovršil 64 let a chystal se do důchodu. Já jsem sice už pracovala normálně na plný úvazek, náhradu za manžela však nebylo možné sehnat.

V této situaci nám a zejména velkolhoteckému sboru přišel na pomoc syn. Vystudoval také bohosloví a v té době po složení farářské zkoušky měl působit trvale na Mělníku, kde pracoval už předtím jako vikář. A bylo to zase podobné jako kdysi u manžela. Mělničtí se museli smířit s tím, že je Petr „opouští“, jak mu vyčítali. U syna však zvítězil vztah k nám i ke sboru jeho dětství. Vrátil se s rodinou a Velkou Lhotu převzal od otce, stejně jako dříve nynější synodní senior Joel Ruml převzal Velké Meziříčí od svého otce Jiřího.

Nastalo období všestranné a bohaté práce šestnácti let. K obvyklé činnosti faráře se pojily stále více i další aktivity spjaté právě se specifickou situací Velké Lhoty. Historický vývoj, který vytvořil ojedinělý Evangelický toleranční areál se čtyřmi budovami v jediné vesnici, prohlášený za státní kulturní památku v r.1992, nebylo možné nevidět či dokonce před ním zavírat oči. Začala strastiplná a obtížná cesta rekonstrukce budov. Nebylo možné ji zahájit bez šťastné shody okolností. V té

době jsem totiž získala v restituci dům svých prarodičů; po jeho prodeji jsem mohla velkolhoteckému sboru poskytnout bezúročnou půjčku. Aktivně jsme s manželem Petra podporovali v úsilí, až se nakonec po mnoha únavných a náročných jednáních podařilo zajistit zejména státní prostředky na opravu budov.

Nešlo pochopitelně pouze o stavby, ale především o práci s lidmi. Proto se postupně dolní fara ve Velké Lhotě, fara ve Valtínově, ale i sborové domy v Telči a Slavonicích stávaly dočasným domovem mnoha rekreatantů, ale především skupinám dětí a mládeže.

Vzhledem k tomu, že šlo o pozvání do křesťanský orientovaného prostředí, nebyli rekreatanti ani skupiny dětí a mládeže ve sboru cizím prvkem. Základními pravidelnými účastníky pak byly každoročně skupiny dětí a mládeže z velkolhoteckého a telčského sboru. Všechny tyto aktivity vyrůstaly prakticky z ničeho. Na počátku jsme pro rekreatanty neměli ani postele. Všechno se postupně přiváželo z míst, kde mělo dojít k rušení podobných zařízení. Něco darovali později i lidé, kterým se naše iniciativa zalíbila. Velmi nám pomohli i přátelé z Zollikofenu ve Švýcarsku, kteří po mnoho let přispívali především právě na vybudování těchto zařízení. Mladí účastníci si jistě rádi vzpomínají na plavby člunů na Chytrově a mnoho jiných příjemných prožitků. Nelze vypočítat všechny pěkné chvíle, setkávání s přáteli v Zollikofenu, společné zájezdy, obecenství s letními hosty- chataři a chalupáři a mnoho jiného.

V polovině devadesátých let nastala doba celocírkevního ekonomického uvažování: jak si pomoci v případě hrozící odluky církvi od státu. Nově založený personální fond a povinné odvody do něj – to vše začalo působit starosti mnoha sborům. Také Velké Lhotě a Telči. Tehdy navrhla synodní rada jako jedno z možných řešení pro ekonomicky slabší sbory vytvoření unie (později nazvané sdružení) sborů.

Na základě tohoto podnětu došlo k vytvoření unie sborů Telč – Velká Lhota, řádně potvrzené církevními institucemi. Řešení spočívalo v tom, že syn bude jediným farářem obou sborů. Já odejdu do důchodu, budu však nadále sloužit na plný úvazek, aniž bych za to požadovala jakýkoli plat. Tak to ostatně při své stále výpomoci dělal vždycky i můj manžel.

Od tohoto okamžiku jsme intenzivně hledali nové, mladší spolupracovníky Petra, případně samostatné pracovníky, kteří by ho nahradili a on se tak mohl věnovat činnosti vysokoškolského učitele. S mnoha zájemci jsme jednali, ale nakonec všichni couvli. Petrovi dobíhala doba 10 let, kdy je nutná opakovaná volba kazatele. Petr se současně měl rozhodovat mezi plným působením na fakultě a vázaností na sbory. Na základě vyjádření staršovstev obou sborů slíbil, že bude znovu kandidovat jako farář a plnou činnost na vysoké škole si vzhledem k věrnosti sborům vědomě uzavřel. Hledání spolupracovníka vyznělo znovu naprázdno. Řešením pro zachování základní existence obou sborů mohlo být pouze jejich sloučení. V lepším případě by šlo o spolupráci Petra ve sloučeném sboru s dalším kazatelem, bydlícím ve Velké Lhotě. Oba kazatelé by museli mít snížený pracovní úvazek. V horším případě by bylo nutno reorganizovat práci tak, aby ji byl Petr schopen bez pomoci stárnoucích rodičů, ale s pomocí členů sborů, zejména telčského, vůbec zvládnout.

Podaná žádost o sloučení byla na konventu Horáckého seniorátu schválena, zástupci ji však na synodu neobhajovali a byla proto synodem zamítnuta. Staršovstva obou sborů se znovu odvolala k dalšímu konventu s původní žádostí. Před rokem, 2. října 2005 při jednání zástupkyň seniorátního výboru se staršovstvem ve Velké Lhotě však došlo v celé záležitosti ke zvratu. A mně bylo náhle zcela jasno: velkolhotecký sbor nedostane další šanci, pokud do sborového života bude zasahovat kdokoli z naší rodiny. V zápisu z jednání stojí totiž výslovně: „ Jako pozitivní seniorátní výbor hodnotil spolupráci obou sborů, jako negativní velmi úzkou propojenost (až závislost) mezi oběma sbory a rodinou Melmukových. Takto vyhraněný vztah nikde jinde v horáckém seniorátu není.“ Další vývoj byl tedy zcela logický. Telčský sbor uvolnil velkolhotecký sbor ze svazku unie, aby mu dal možnost samostatného života. Zdá se, že se ledy skutečně hnuly. Co nebylo možné čtvrt století, stává se skutečností. Velká Lhota má nového kazatele, seniorátem podpořenou možnost finanční pomoci z celocírkevních zdrojů (t.j. vytvoření tzv. podporovaného kazatelského místa s úlevou na několik let v odvodech personálního fondu), rekonstruuje se (i z mimořádného příspěvku seniorátní Jeronymovy Jednoty) také to poslední, co jsme stále odsouvali pro jiné sborové priority, farářský byt. Chci doufat a přeji si, aby velkolhotecký sbor této příležitosti využil k dobrému.

Telčský sbor a jeho farář to nebudou mít snadné. Nadstandardní vzájemné vztahy nejsou lacinou záležitostí. Faráře budou stát třetinu měsíčního platu, sbor téměř dvojnásobek odvodu do personálního fondu oproti dosavadnímu stavu. Některé věci se však penězi vyčísřit nemohou.

Nakonec několik velice osobních slov: jsou dvě místa na území velkolhoteckého sboru, kde jsem obklopena těmi, kteří již odešli cestou všelikého těla, ale jejichž tváře vidím jasně a živě před sebou – a je mi dobře. Jsou to hřbitovy ve Velké Lhotě a Valtínově a také kostely, v nichž jakoby dosud prodlévala síla modliteb těch, pro které víra byla mocí k životu. Někteří z vás, milí bratři a sestry, vědí, o čem hovořím.

Vaše

(Doc. PhDr.) „paní farářová“ Eva Melmuková

P.S. Tento dopis jsem rozmnožila a vložila do Zpravodaje soukromě a zaplatila sama, sbory jsem tím nezatížila. A kdyby někoho snad zajímalo, jak je to s mým pronajatým pokojem na dolní faře, tak jde o splácení zbylého dluhu (50.000 Kč) formou nájmu z bezúročné půjčky, kterou mi velkolhotecký sbor posud nemohl vyrovnat.